

Grevinnan och trubaduren : pikant skildring ur Stockholms societetslif

59 C Br.

National Library
of Sweden

GREFVINNAN
OCH
TRUBADUREN

5/10
B

Roman
Sv.
Br.
1900

1900

Kungl. biblioteket

0 0000 000134982

596
B
Roman
sv.
(Bv)
1900

GREFVINNAN

OCH

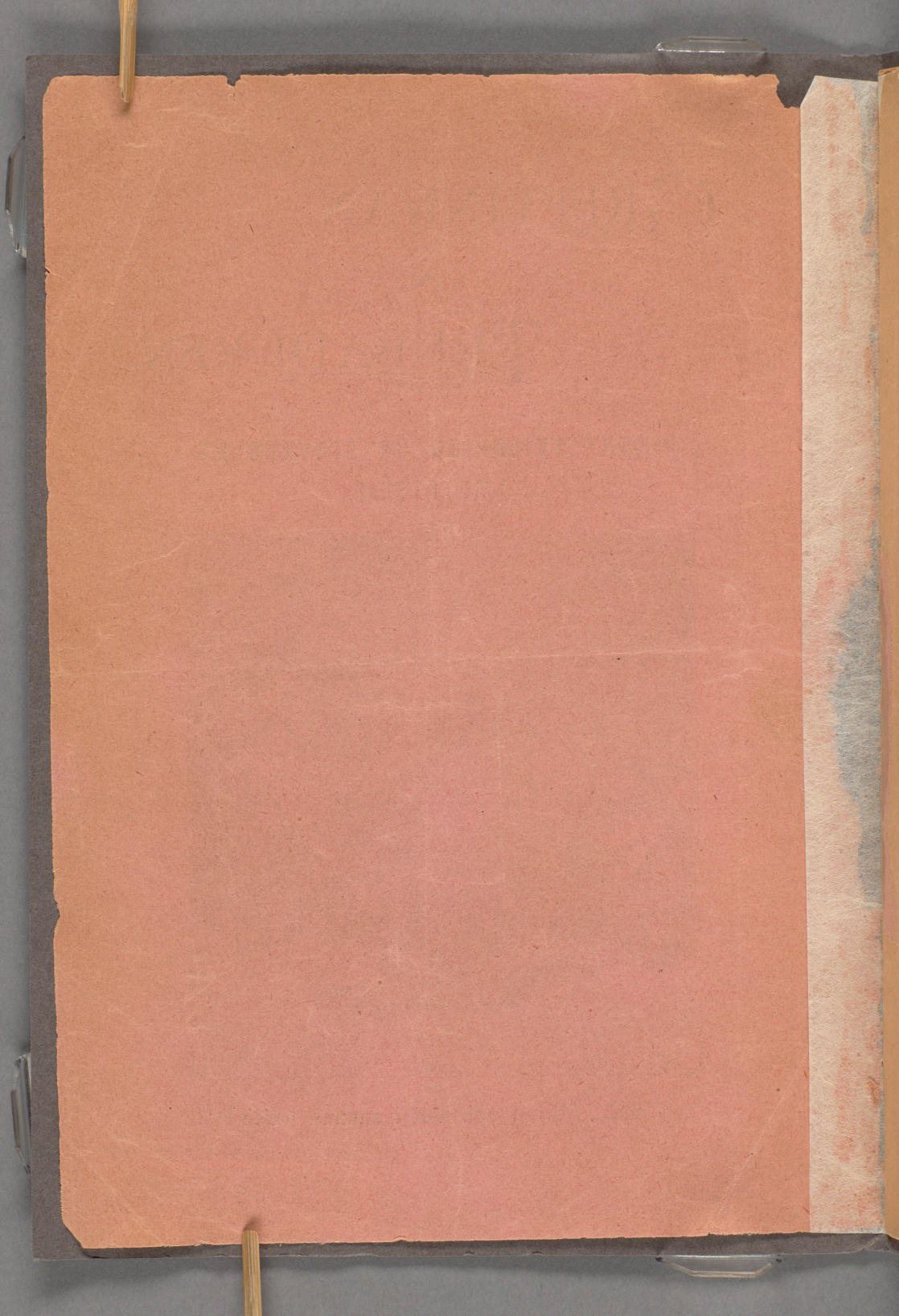
TRUBADUREN.

PIKANT SKILDNING UR STOCKHOLMS
SOCIETETSLIF.

(OBS.! Början och slut i samma häfte.)

sv. 574

GREFVINNAN

OCH

TRUBADUREN.

PIKANT SKILDNING UR STOCKHOLMS
SOCIETETSLIF.

STOCKHOLM, 1900.
J. W. HOLMS BOKTRYCKERI.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Inledning.

Våren 189.. hade just inbrutit och vattnet var befriadt från sina isbojor, allting andades ljus och luft. Gråsparfvarne slog sina drillar och välkomnade sommarens inbrytande. Solen lekte på fönsterrutorna och andades lif i den spåda grönskan. Allt andades lif och glädje.

Klockan hade nyss slagit 10 i stadens kyrkor, då man såg en yngling med raska steg styra kosan mot norr. Det var en söderns son, en vandrande trubadur, med en gitarr vårdslöst hängande i ett band öfver vänstra axeln. Hunnen midt på Norrbro ser han en häst, förspänd en elegant landå, i fullt sken närma sig. Det var ett ögonblicks verk för honom att uppfatta situationen: med några raska språng var han midt på bron, och just som hästen passerade grep han med van och säker hand hästens tyglar och tvingade honom med ett hastigt ryck att tvärstanna. Polis och folk rusade till från alla sidor; utsträckt i landån syntes en ung dam ligga afsvimmad. Några herrar jemte en poliskonstapel bar den sanslösa öfver gatan och in i närmaste salubod, der man med tjenliga medel snart återkallade henne till medvetande. Kusken och betjenten, som under den häftiga farten blifvit afkastade men blott fått några smärre kontusioner, hastade fram till vagnen och tackade den unge mannen, hvarefter de sutto upp och körde fram till butiken der damen, i hvars tjänst de voro, befann sig. Betjenten gick in för att efterfråga hur tillståndet var. Han fick tala med damen, som ifrigt sporde hvem som var hennes räddare. Sedan betjenten utförligt beskrifvit hans utseende framtog hon sin visitkortsbok, tog derur ett kort, skref några ord derpå samt befallde betjenten att öfverlemna det till hennes lifs räddare. Betjenten mottog det med en bugning

och skyndade ut. Utkommen såg han den unge italienaren på väg att aflägsna sig. Han skyndade efter och öfverlemnade kortet till honom samt återvände till fruntimret, som redan återhämtat sig från förskräckelsen och befann sig sittande i landån, samt anmälde att befallningen var fullgjord; derpå satte han sig upp på kuskbocken och vagnen aflägsnade sig med rask fart. Italienaren lärer noga tolkat kortet som lydde: Grefvinnan X., G-gatan n:o 00, Östermalm. Och på baksidan lästes i fin stil: Emottager eder i morgon kl. 12 f. m.

Kap. 1.

Med glädt mod skyndade den unga italienaren dagen efter på utsatt tid till ort och ställe. Framkommen frågade han portvakten hvar grefvinnan X. bodde. Han visades till första våningen och ringde på. Samma betjent, som dagen förut öfverlemnade kortet till honom, öppnade och bad honom stiga in; han ombads att sitta ned i en luxiöst inredd salong, hennes nåd skulle strax komma. Med förvåning började han att betrakta de olika konstföremål, som salongen var öfverhopad med. Han försjönk i tankar och hörde ej att en dörr ljudlöst öppnades samt att grefvinnan inkom. Hon stannade midt på golfvet och betraktade honom med glödande blickar. Den unge mannen kände att någon fixerade honom och slog upp ögonen. Med okonstlad förvåning och blyghet reste han sig, bugade och framstammade en ursäkt. Grefvinnan afbröt honom, utropande:

— Ack! min herre, huru mycken tack är jag ej skyldig himlen, som så oförmodadt sände er till min räddning från den hotande faran! Hade ni ej med sådant hjeltemod kastat er framför hästarna skulle jag sannolikt varit död nu. O, huru skall jag tacka och belöna eder!

— Min fru, min största belöning är att se eder, och tacksamhet skola vi ej tala om. Det är tvärtom jag som får vara tacksam för att ni tackes emottaga mig; jag gick endast upp för att höra hur ni befann eder, och när jag nu ser att äfventyret ej inverkat skadligt på eder är jag nöjd och drar mig tillbaka. Farväl, min fru!

— Nej stanna! På det viset får ni ej aflägsna er. Säg mig först edert namn!

— Mitt namn är Lorenzo Palo, till er tjenst, en fattig gatutrubadur från Italien.

— Får jag kalla er Lorenzo, det ljuder så vackert?

— Min fru, ni gör mig en oförtjent ära dermed. Från och med denna stund är jag er slaf. Ni kan hädanefter befalla öfver mig, och jag skall troget tjena eder.

Derefter fattade han grefvinnans hand och kysste den.

Förlägen drog grefvinnan handen tillbaka och bad honom ånyo sätta sig. Derefter ringde hon och befalldes in vin och konfektyrer.

Som Lorenzo var en i sitt kall mångflackande ung man och med hans italienska fattningsgåfva var konversationen snart i gång. Det gick så långt att grefvinnan bad den unge mannen kalla sig för Emmy, hvilket var hennes dopnamn.

Lorenzo, hvilken vinet stigit något åt hufvudet, gick med glädje in derpå. Tiden försvann hastigt och Lorenzo reste sig för att gå, men han fick det ej förrän han lofvat att komma tillbaka dagen efter. Grefvinnan visade honom en bakväg till hennes rum; sedan förde hon själf ut honom hufvudvägen för att ej väcka betjäningens uppmärksamhet.

När han kom ut kände han sig berusad af sällhet och återvände hem, fullt och fast besluten att på uppmaning förnya besöket.

Kap. 2.

Klockan hade nyss slagit 5 i Östermalms kyrka, då man såg Lorenzo hastigt försvinna i en bakport till huset n:o 00 vid G-gatan.

I några språng var han uppför trappan till första våningen, der han stannade framför en liten dörr och slog tre lätta slag derpå.

Det syntes att han var väntad, ty dörren öppnades ljudlöst och grefvinnan visade sig med ett småleende på läpparne.

Lorenzo bugade sig och inträdde i korridoren. Grefvinnan stängde dörren och följde honom genom ett toilette- och badrum, utrustadt med en öfverdrifven lyx, vidare genom sängkammaren, som doftade af parfymer och som verkade bedöfvande på den unge mannen, till ett litet sidokabinet, klädt i rött siden. Ett bord syntes framdukadt, dignande under bördan af de olika rätter och viner som det var belastadt med, en röd ampel spred ett behagligt ljus öfver inredningen.

Ingen tjänare syntes, och med en lätt böjning på hufvudet inbjöd hon Lorenzo att taga plats i den inbjudande schäslongen. Han satte sig och Emmy sade med ett ljuft småleende, att hon nu fick ha den äran att vara värdinna och sjelf servera honom, derför att hon sändt de flesta af sina domestiker ut till sin landtegendom för att göra allt i ordning till hennes sommarvistelse derstädes.

Måltiden vardt uppsluppen och angenäm, kryddad af de goda vinerna och den eldiga champagnen.

Efter måltidens slut ringde grefvinnan. En gammal trotjänarinna infann sig och afdukade bordet, hvarefter hon framsatte kaffe, punch och cigarretter.

— Befaller ers nåd något vidare?

Grefvinnan svarade att hon ej behöfde något vidare, »men skulle det komma någon och söka mig är jag ej hemma, du förstår mig, jag vill vara ostörd».

Med en djup nigning aflägsnade sig tjenarinnan.

Emmy serverade sjelf kaffet och punschen samt bjöd Lorenzo af cigarretterna. Derefter kastade hon sig vårdslöst ned på schälongen bredvid Lorenzo och tände en cigarrett, hvilken hon med synbar njutning rökte.

Hon fyllde oupphörligt hans glas och skälade med honom under de mest förföriska småleenden.

Det myckna drickandet gjorde honom djerf, och han försökte att rövva en kyss från henne. Hon gjorde ett svagt motstånd. Lorenzo, som såg sig gynnad af framgången, vardt allt djerfvare för hvar minut. Till slut sjönk hon, glömsk af sin öfverordnade ställning, i hans armar — — —

Det blef en ljuf omfamning, som man kan tänka sig, en ren, oförfalskad njutning; allt andades kärlek!

Emmy reste sig och ordnade sin derangerade toalett samt smålog ljuft åt Lorenzo.

De kommo öfverens att ofta träffas så länge hon stannade i staden; sedan skulle hon låta iordningställa ett skogvaktareboställe, som ej varit bebodt på många år, der Lorenzo skulle hålla sig dold så länge hon qvarstannade på sin egendom, så att de jemt skulle vara nära hvarandra.

Morgonen hade redan inbrutit innan Lorenzo fick aflägsna sig efter sista omfamningen. Man kom öfverens att mötas redan dagen derpå kl. 6 e. m. vid den s. k. Kärleksuddan på Kongl. Djurgården.

Kap. 3.

Det var ett härligt väder. Strandvägens palats speglade sig i Djurgårdsbrunnsvikens vatten. Djurgårdsliniens spårvagn hade just stannat på andra sidan om bron och en elegant, tätt beslöjad dam hoppade derur och styrde sina steg mot Rosendal.

Kommen midt för den s. k. Kärleksudden stannade hon och såg sig omkring med spanande blickar. Hon tycktes vänta någon, och mycket riktigt syntes snart en ung man hastigt närma sig.

Som ingen syntes i närheten kastade hon sig i hans armar och lyfte upp slöjan: det var Emmy!

Hastigt tryckte han en glödande kyss på hennes purpurläppar, och sedan de utbytt några ord begäfvode sig på den lilla gångstigen som slingrar sig närmast sjön mot Djurgårdsbrunnns värdshus.

Det var en sådan beskuggad väg; allt hviskade om kärlek. Skogen utsände berusande dofter och komna till en plats liknande en berså med inbjudande gräsmatta samt naturliga torfsäten klagade Emmy öfver trötthet och satte sig. Lorenzo, som ingenting hade deremot, satte sig, äfven han, ned bredvid henne på den inbjudande torfsoffan. Skogens doft inverkade nog mycket på Emmy; hon darade under Lorenzos kraftiga famntag, hennes bröst andades häftigt, allt hårdare och mera tryckte han henne till sitt bröst. Emmy glömde allt, hon hade blott ögon för Lorenzo, som öfverhöljer henne med kyssar. Intet ljud störde dem i det ögonblick de öfverlemnade sig åt stundens njutning.

Plötsligt spritter hon till och reser sig. Han stöder henne och hjälper henne att ordna toiletten, som blifvit derangerad.

Stödd på hans arm, som kärligt slingrar sig om hennes lif, förde han henne framåt mot värdshuset, som syntes på afstånd.

Framkomna dit beställde han enskildt rum och en finsupé, som nog behöfdes efter den ansträngande promenaden.

Bäst de sutto och kuttrade som tvenne dufvor öppnades dörren våldsamt och en man syntes på tröskeln, illa återhållande sin vrede.

Det var grefve von K., grefvinnan von X. trolofvade och tillämnade man.

Med vredgad röst utropade han:

— Min grefvinna, Edert beteende är minst sagdt afskyvärdt! Ni utsätter mig för mina kamraters hån och åtlöje. Jag har följt eder hit, men det skall nu blifva ett

slut på denna förtroliga tête à tête, det svarar jag för. Och ni, min herre, aflägsna eder genast och visa er ej mer inför mina ögon! Skynda er, annars kastar jag er på dörren.

Lorenzo reste sig. Med stolt gång och blixtrande ögon närmade han sig von K. och sade:

— Min herre, om ni ej genast inför mig och denna dam ursäktar eder för ert brutala uppträdande, så, vid den helige S:t Antonius, skall jag spela en vals för er som ni aldrig skall glömma. I detta rum är jag för tillfället herre, och jag vet min skyldighet gent emot en oförskämnd fridstörare. Skynda er därför, mitt tålmod är snart slut!

Grefve K. trodde sig vara Lorenzos öfverman och kastade sig utan vidare öfver honom.

Men det skulle han aldrig gjort.

Med blixstens hastighet böjde sig Lorenzo åt sidan och grep med säker hand grefven om strupen och levererade honom genom dörren och utför trappan.

Grefven låg orörlig. Det häftiga fallet hade beröfvat honom medvetandet.

En läkare ankom, som tog hand om grefven och förklarade, att denne brutit ena benet när han ramlade utför trapporna.

Grefven återkallades snart till sans och fick ett provisoriskt förband samt åkte hem till sig.

Under tiden aflägsnade sig Emmy och Lorenzo i en efterskickad vagn. Emmy var nästan vanmäktig af skrämsel, och vid framkomsten till hennes bostad tog Lorenzo afsked af henne; han insåg det opassande i att nu följa henne upp.

Grefvinnan gaf honom sin adress till landet, hon skulle resa ut dit så fort som möjligt, och bad honom komma ut om en fjorton dagar derefter och helsa på.

Lorenzo lofvade att komma på bestämd tid, och sedan han tryckt en kyss på hennes läppar och sett henne välbehållen försvinna genom porten tillsade han kusken att köra till söder.

Kap. 4.

Fjorton dagar derefter syntes en ung, resklädd man vid G. station promenera på perrongen.

Likgiltigt fixerade han alla kommande och gående. Plötsligt stannade han och såg på sitt ur; han mumlade något mellan tänderna, men hans min ljusnade efter hand då han såg en liten skjutspojke komma åkande mot stationen och stanna der.

Han går fram till pojken och frågar om det är han som skall skjutsa en resande till Stensätra, grefvinnan X. egendom.

— Ja, svarar pojken, är det ni som skall åka så sitt opp och det skall gå i ett hej.

Lorenzo, ty det var han, stiger upp i vagnen, pojken slår en klatsch med piskan och hästen trafvar undan.

Det var en härlig väg. Majestätiska skogar, här och der genombrutna af leende ängar.

Efter en halftimmes färd var man framme.

Lorenzo, som ej ville visa sig, sände gossen med ett bref till grefvinnan och stannade lugnt kvar på sin plats i vagnen.

Efter en stund återkom gossen i sällskap med grefvinnans kammarjungfru, en liten täck brunett, som med en skälmsk min bad Lorenzo följa sig. Han betalade skjuts-gossen och följde henne.

I stället för att gå stora vägen afvek hon på en gångstig som fördjupade sig i skogen. Det syntes att den sällan användts, ty öfverallt syntes kullfallna träd, och det var med svårighet man kunde bana sig väg fram.

Man hade tillryggalagt ungefär tjugu minuter på vägen då ett litet hus framskymtade, öfverskuggadt af trädens kronor.

Framkomna lemnade Anna, ty så hette flickan, åt Lorenzo en nyckel, hvarmed han öppnade ytterdörren och gick in.

Han inträdde i huset, som utvändigt såg ganska förfallet ut, men som invändigt var utstyrdt med all möjlig lyx.

Flickan, som var med, bjöd honom å sin matmoders vägnar att han skulle känna sig som hemma hos sig sjelf. Hennes nåd skulle snart komma, men för tillfället var hon upptagen af sin förvaltare på herrgården och genomgick godsets räkenskaper. Men Anna, som var tillsagd att under tiden framsätta några förfriskningar, framdukade några kalla rätter och bad Lorenzo hålla till godo.

Lorenzo lät ej säga sig detta två gånger, utan angrep maten med frisk aptit, som emellanåt kryddades med några glas vin.

När han slutat äta och Anna afdukat bordet skulle hon aflägsna sig, men Lorenzo bad henne stanna och hålla honom sällskap tills grefvinnan kom.

Anna, som ej var af det blyga slaget och som tagit intryck af hans ståtliga växt och vackra utseende och ej hade någon brådska, stannade och slog sig ned bredvid Lorenzo i soffan.

Lorenzo, som såg att han hade framför sig en blomma som ej ännu blifvit berörd af någon profan hand, började kurtisera henne och hade stor framgång.

Anna, som ej var van att bli behandlad på det sättet och som kände sig underkufvad af hans blickar, hvilade snart vid hans bröst.

Lorenzo tryckte sina glödande läppar mot hennes, då plötsligt steg hördes utanför på skogsstigen och Anna rusade förvirrad upp. Hon försvann, men lofvade att återkomma vid lämpligt tillfälle och aflägsnade sig genom bakdörren just som grefvinnan öppnade ytterdörren.

Väl inkommen hastade grefvinnan fram till Lorenzo och kastade sig i hans utbredda armar.

Det vardt en stund af sällhet. De slogo sig ned i soffan och Emmy omtalade att grefve K. var på bättringsvägen och att han ej skulle få men af fallet. Hon hade varit hemma hos honom och han hade bedt henne om ursäkt för sitt beteende vid Djurgårdsbrunns värdshus. Han hade frågat hvad Lorenzo var för en person, men hon hade skickligt undvikit att besvara hans frågor. Han ville ej att de skulle bryta förlofningen, och Emmy hade måst

lofva att innan årets slut räcka honom sin hand, men under tiden ville hon i Lorenzos armar njuta den sällhet, som hon trodde att von K. var oförmögen att skänka henne. Hennes släktingar hade öfvertalat henne att gifta sig med grefven och hon hade samtyckt dertill.

Tiden gick hastigt för de båda älskande. Några månader hade redan försvunnit under kärliga skogspromenader och förtjusande supéer på tu man hand. Hon var lycklig i ordets hela bemärkelse och glömde för sin kärlek till Lorenzo både grefve K. och sitt tillämnade bröllop.

Under tiden besökte Anna flitigt Lorenzo och delade utan grefvinnans vetskap Lorenzos kärlek med henne.

Men allting blir ju till slut uppdragadt, så äfven med detta dubbla kärleksspel, som Lorenzo dref med de begge kvinnorna.

Då inträffade det en händelse som i ett tag omkullstörtade den härliga kärleksidyllen och gjorde att Lorenzo försvann från de begge kvinnorna. Den ena som af lätt-sinne och den andra som af kärlek kastat sig i hans armar.

Kap. 5.

En dag på sensommaren var det stor bjudning hos grefvinnan X. på herrgården och grefvinnan hade ej underlätit att underrätta Lorenzo att hon ej skulle få tid att träffa honom på ett par dagar.

Anna hade i samma vefva bedt om lof att resa hem till sin mor, som var mycket sjuk och kanske döende. Grefvinnan gaf henne tillåtelse dertill och gästerna anlände. De uppgingo till ett femtiotal och det festades värre.

Grefve von K. var ute för första gången efter sin »olyckshändelse», som det kallades. Ingen kände ju till rätta förhållandet, ty saken hade blifvit nedtystad. Han

hade nu rest ner för att helsa på sin fästmo, som han ej sett till på den sista tiden.

Grefvinnan uppbjöd allt hvad som stod i hennes för- måga för att roa sina gäster, men emellanåt var hon märk- bart dystert och tankspridd. Hon kände att hon snart skulle blifva mor och nödgas öka antalet af de olyckliga barn, som utan faders- eller modersnamn uppfostras på allmänt barnhus.

Men vi återgå nu till grefvinnan. Hon började, som sagdt, känna att hon bar ett lif under hjärtat, frukten af en brottslig kärlek, och hon var rädd att någon skulle märka det.

Grefve K. var själfva artigheten och hvart grefvinnan gick följde han henne som en trogen hund. Hon kände sig besvärad af hans närgångenhet, men visste ej huru hon skulle bli af med honom. Hon ville gerna, om ock blott för några minuter, ila till det henne kärblifna skog- vaktarebostället och söka sin tröst hos Lorenzo, som hon trodde antagligen skulle förgås af ledsnad, ensam som han var. Hon ville, bara hon blef befriad från grefve K., lemna sina gäster på en halftimma; de skulle nog ej märka det.

Vi lemna grefvinnan och begifva oss i stället till Lorenzo för att se hur han fördref sin tid.

Anna, som blott ljugit för sin matmoder om moderns sjukdom, hade i stället för att fara hem, begifvit sig till Lorenzo och blef på det ömmaste sätt emottagen af honom.

Han pratade blott om kärlek med henne, och tiden gick och skymningen började inbryta. Han tände ljus och stängde luckorna för fönstren samt låste dörrarne. Under tiden hade Anna gått in i sängkammaren, klädt af sig och hvilade nu i den stora sparlakansängen, när Lorenzo efter en stund återkom. Han släckte ljusen och tände ampeln, som spred ett dämpadt sken öfver rummet.

Hastigt kastade han af sig kläderna och en stund der- efter hvilade han vid Annas sida. Anna anförtrorde ho- nom då att hon snart skulle blifva moder, hon kände det inom sig, och hon frågade hvad han tänkte göra med henne då? Men Lorenzo nedtystade henne med en kyss.

Snart vardt allt tyst, endast afbrott af kyssar.

Låt dem njuta ännu en stund, ty kärleken är så ljuf!
Snart, ack snart skola de vakna till lifvets bitterhet!

Tystnaden afbrytes af en häftig **knackning** på dörren och man hör grefvinnans röst utanför. Hon ropar på Lorenzo och ber honom öppna. Anna uppger ett rop af förskräckelse och vill skynda upp, men Lorenzo tvingar henne att förhålla sig stilla.

Grefvinnan, som hört ropet och anade rätta förhållandet, kände inom sig alla svartsjukans kval, och i en handvändning springer hon fram till det närmaste fönstret och rycker upp luckan, slår sedan ut rutan och är med ett raskt hopp i rummet.

Med ett språng, värdigt en tigrinna, står hon i sängkammaren.

På ett ögonblick har hon uppfattat situationen.

Anna försöker draga täcket öfver hufvudet och Lorenzo springer upp, men i ett tag, innan han kan hindra det, har grefvinnan med raseri kastat sig öfver Anna och borrar sina naglar i hennes ansigte.

Anna svimmar. Lorenzo springer fram och rycker grefvinnan med våld från sitt offer och bär henne ut i yttre rummet, der han med mildt våld nedsätter henne i soffan och ber henne lugna sig, emedan han vill förklara förhållandet för henne, och är det någon som är brottslig så är det jag, säger han.

Grefvinnan skummar af raseri och vill slita sig lös, men han släpper henne ej.

Under tiden har Anna klädt på sig och skyndar derifrån och upp till herrgården, der hon i hast lägger ihop sina tillhörigheter och skyndar ned till stationen samt löser biljett till Stockholm.

Under tiden försöker Lorenzo på alla möjliga sätt att lugna grefvinnan. Till slut faller hon i hysterisk gråt. Då passar Lorenzo på och springer in i sängkammaren, der han i en hast kastar kläderna på sig och återvänder till grefvinnan, som lugnat sig betydligt.

Han föreställer henne att gästerna nog bli oroliga och börja söka henne och om de nu skulle finna henne i hans sällskap skulle det ju alldeles kompromettera hennes person, så han ville bara af tanke derpå råda henne att skynda

tillbaka. Det som en gång var gjordt kunde ju icke ändras.

Han föll på knä för henne och bad om tillgift.

Hon kysste honom, reste sig hastigt och aflägsnade sig, öfverväldigad af sina känslor.

Under tiden ställde Lorenzo allting i ordning, hop-samlade sina små effekter i resväskan och aflägsnade sig äfven han.

Han ville ej stanna längre. Han kände att marken brände under hans fötter.

Efter en timmes rask promenad anlände han till stationen en halftimma före tågets afgang. Han löste biljett till Stockholm.

Snart hördes tågets afgangssignal. Han skyndade att sätta sig i en kupé och såg ej i brådskan Anna, som äfven bestiger tåget.

Nu brusar det i väg med grefvinnans rival och bådas älskare!

Slutet.

Vid pass ett år hade förflutit sedan ofvan skildrade händelser.

Lorenzo hade hela tiden varit på ströftåg och hade just återkommit till Stockholm.

En dag befann han sig på Regeringsgatan och gick in på ett kafé, der han begärde kaffe och medan han väntade tittade han i tidningen för dagen. Plötsligt såg han under ruhriken »Vigde» följande annons: *Grefve von K. och grefvinnan X.*

Han vände på tidningen och på ett annat ställe läste han att de skulle företaga en weddingtripp till Italien, och derifrån skulle de resa till Grekland.

Lorenzo kastade tidningen ifrån sig och såg upp. Flickan kom just fram med kaffet och deras blickar möttes. Det var Anna, grefvinnan X. kammarjungfru.

Det blef förklaring på begge sidor. Lorenzo aflägsnade sig och lofvade att återkomma.

Anna hade blifvit betydligt vackrare, och tre veckor efteråt lästes i stockholmstidningarne:

VIGDE:

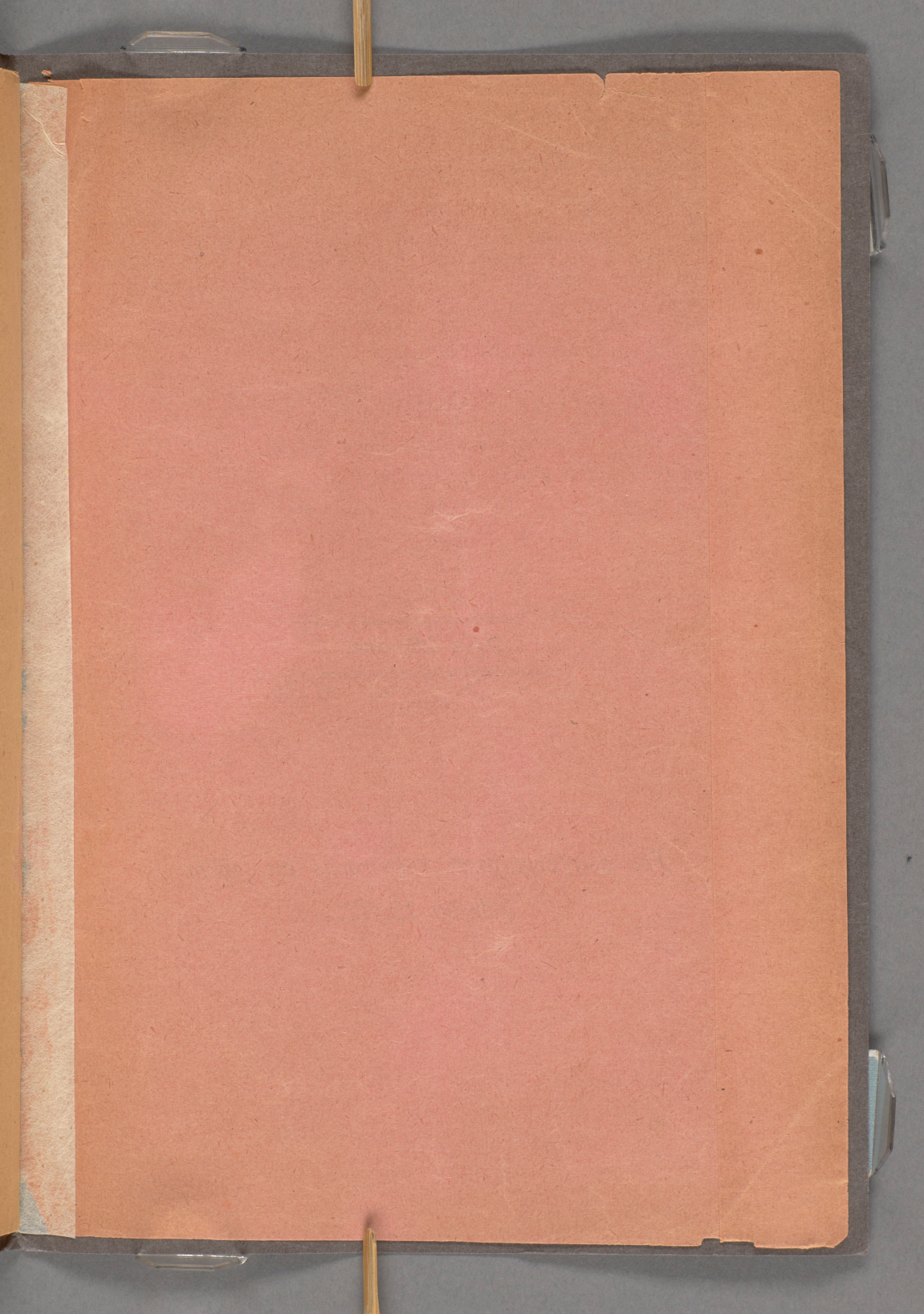
Italienske undersåten

Musicus Lorenzo Palo

och

Anna Wilhelmina Ek.

— — — — —

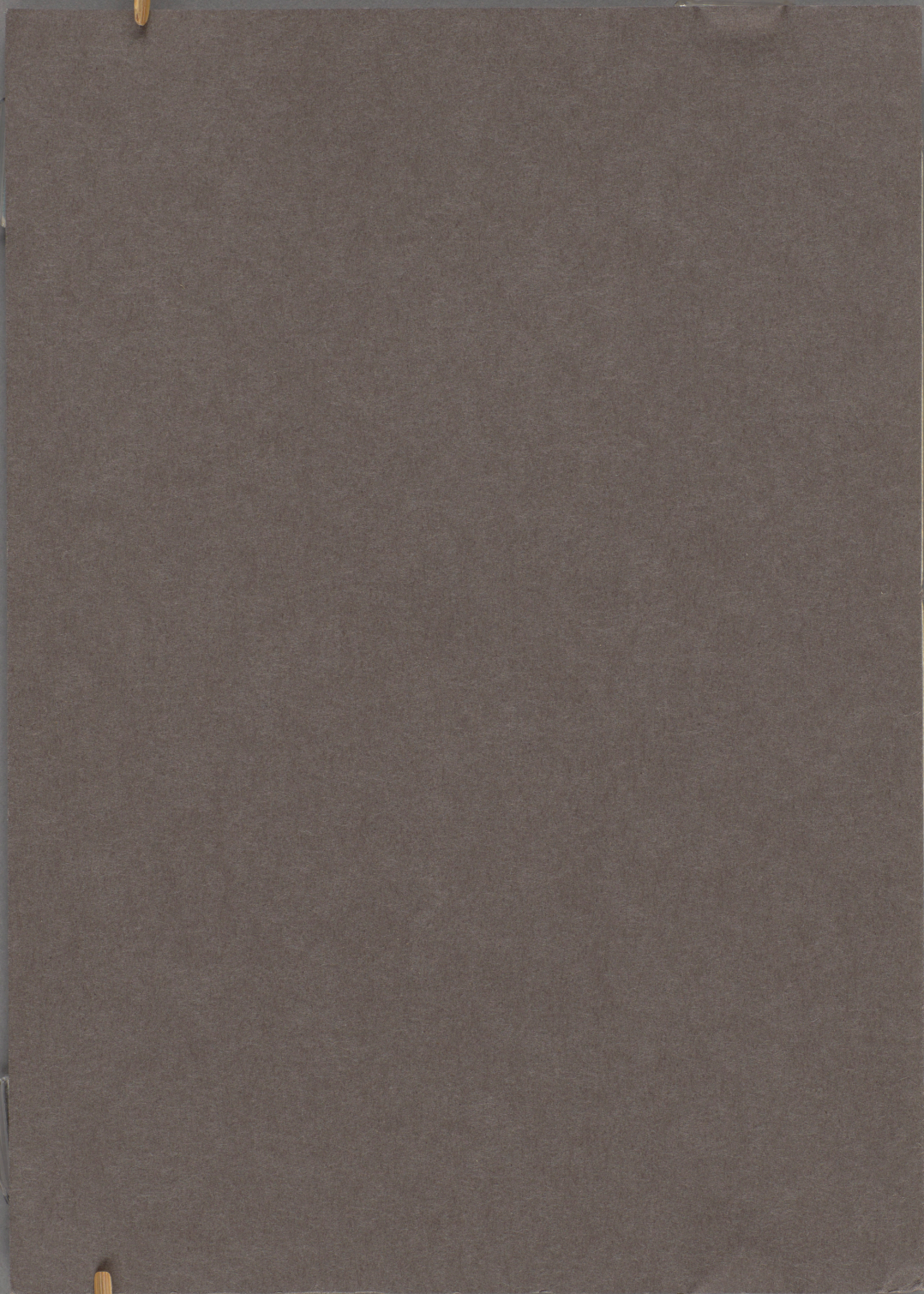
Hjörter Erik Leopold Nordström
Stocholm Högskola Marian Grijan
Krona Köpman Leonet Engeln
Bäpman Fenin ~~Kuhörningen~~
Käsen ho Hjörn Elefantin
Öman

Pris 25 öre.

För återförsäljare: rekvireras pr Allm.

Telefon 13312.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

